59e jaargang. — No 66.

Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden.

Zaterdag, 19 Augustus 1911.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Abonnement

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

Katholieken, allen naar Leuven op 27 Augustus.

EERSTE BLAD

Betooging Schollaert

Leuven, 27 Oogst 1911.

BELANGRIJK BERICHT
AAN DE DEELNEMERS.

Algemeene Vergaderingen van 's morgens.

Wij geven hieronder de lijst der verschillende Algemeene Vergaderingen, die 's morgens om 10 1/2 ure zullen gehouden worden :

I. — De Katholieke Studenten der verschillende Hoogescholen van 't land, de College-studenten, de Jonge Wachten, in één woord, *gansch de Katholieke Vlaamsche Jeugd* zal vergaderen in het groot Klooster van Heverlee, 289, Naamschen teenweg.

II. — De Katholieke Studenten der verschillende Hoogescholen van 't land, de College-Studenten, de Jonge Wachten, in één woord, gansch de *Katholieke Waalsche Jeugd*, zal vergaderen in het Studentenhuis, Vaartstraat.

III. — De Vlaamsche Derde-Ordelingen van St-Franciscus, in de groote zaal van het Patronaat te Blauwput (dicht bij het station van Leuven).

IV. — De Waalsche Derde-Ordelingen in de Feestzaal van St-Pieters College, Minderbroederstraat.

V. — De Xaverianen zullen vergaderen in het lokaal der Gilde, Minderbroedersstraat (tegenover de kerk der Paters Jezuïeten).

VI. — De afgevaardigden van al de Patronaten van het land, in de Feestzaal van het gesticht te Heverlee, 289, Naamschen steenweg.

Daarbij zullen er nog twee groote Algemeene Vergaderingen gehouden worden voor de personen die in de bovenstaande groeperingen niet ingelijfd zijn : de eene in de groote Beriotzaal, Vital Decoster straat, waar de Vlaamsche sprekers zullen optreden, de andere in de groote feestzaal der Paters Josephieten, waar de Waen zullen vergaderen.

De namen der voornaamste sprekers staan vermeld op de plakaten die het gansche land door verspreid zijn. Het zijn de dapperste en welsprekendste verdedigers der katholieke Zaak in België.

Missen.

Aangezien het Comiteit talrijke bijtredingen van verliggende plaatsen ontving, is er voor gezorgd dat men in alle kerken der stad om 12 ure Mis zou lezen ; dit zal zonder twijfel aan vele die 's morgens vroeg moeten vertrekken de reis vergemakkelijken.

Stoet.

Dagelijks komen er op 't Secretariaat talrijke vragen om inlichtingen nopens het inrichten van den Stoet.

Zoolang de verschillende plaatselijke Onder-Comiteiten het getal deelnemers (min of meer ten minste) dat zij weten bijeen te krijgen niet hebben doen kennen, kan het Comiteit onmogelijk iets regelen.

Het Comiteit doet dus een warmen oproep aan al degenen die zich met plaatselijke inrichting bezig houden, opdat zij onmiddelijk het getal deelnemers hunner streek zouden te kennen geven, alsook aankomstuur, tegenwoordigheid van trompetten, enz. Dan alleen zal men te Leuven tot het praktisch inrichten van den Stoet kunnen overgaan.

Om 1 1/2 ure, vorming van den Stoet, op de Thienschen, Goldenaaksche en Naamsche laan en Thienschen weg.

De stoet zal vertrekken om 2 ure juist, en langs de Naamsche straat in de stad komen om te eindigen op de Volksplaats en Graanmarkt, door eene indrukwekkende Algemeene Vergadering binst dewelke eene herinneringsmedaille aan den Heer Schollaert zal overhandigd worden.

Gezien het groot getal betoogers, zal de betooging waarschijnlijk maar eenigen rond 6 ure.

De heeren welke verlangen te middagmalen, zijn verzocht er kennis van te geven aan den Heer Van Gobbelschroy, Pensstraat, 19. Leuven welke hun de plaatsen zal aanwijzen waar zij een noenmaal aan 2 fr. ; 1.15 fr. of 0.90 fr. zullen kunnen krijgen.

Zij zul'en haar niet hebben de schoone ziel van 't kind !

(1879)

Wijze van den Vl. Leeuw.

Zij zullen haar niet hebben,
De schoone ziel van 't kind,
Ondanks de helsche listen
Van 't geusche schrikbewind,
Zoolang Gods lieve zonne
Op Vlaanderen nederblinkt,
Zoolang er in ons gordel
Een koperen penning klinkt !

REFREIN :

Zij zullen haar niet hebben.
De schoone ziel van 't kind.
Zoolang men in ons Vlaanderen } bis
Een' enk'len Vlaming vindt ! }

2

De hel is uitgebroken :
De school is 't worstelperk ;
Zij w l de ziel der kleinen
Ontrukken aan Gods Kerk !
Wij, katholieke Vlamen,
Wij dulden nooit dien roof.
Wij zijn nog 't kroost der helden,
Die stierven voor 't geloof !

3

Laat 't geusgebroed maar komen,
Wij staan ten strijd gegord !
Wij willen niet dat Vlaanderen
Een best van roovers word',
Wij willen dat ons kindren,
Getrouw aan Kerk en God,
Geen nagels voor ons doodkist,
Geen aas zijn voor 't schavot.

4

Wij willen 't leven derven,
Maar staan 't geloof niet af :
Wij roepen nog bij 't sterven
En op den boord van 't graf :
Ons kindren in geen scholen,
Waar 't Kruis niet meer en blinkt !
Ons kindren in geen moordkuil,
Waar Godes' woord nooit klinkt !

De socialistische wapenschouwing.

Met den besten wil van de wereld kunnen wij de betooging van 15 Augustus niets anders noemen.

De liberale bladen doen hun uiterste best om het voor te stellen, alsof hunne partij eene voorname rol heeft gespeeld in de stemrecht-manifestatie.

De waarheid is, dat de liberalen in den stoet totaal werden verdronken in den socialistischen vloed.

Op ééne blauwe, tien roode vlaggen ! En de groepjes liberale heeren liepen verloren te midden der socialistische drommen.

De muziek die men hoorde, gaf wonder juist weer wat de betooging was : buiten echter *pas-redoublés*, van de liberale fanfaren, uitsluitend de *Marseillaise* en de *Internationale !*

Het socialistisch-revolutionnair karakter der betooging werd echter niet alleen gekenmerkt door 't aantal der roode deelnemers en den aard der gespeelde muziek, vooral door de zangen en door de opschriften die in den stoet werden gedragen.

In opschriften werd hulde gebracht aan de « martelaren » van het algemeen stemrecht, aan de personen die tijdens de onlusten van 1886 en 1892 zijn gevallen.

Zooals een Brusselsch confrater heel terecht herinnert, hebben in 1886 en 1892 de liberalen niet anders gekunnen, dan partij kiezen voor de regeering, zij die ten prijze van altijd te betreuren gestrengheid, maar die noodig was gemaakt door de opstokingen der socialistische kopstukken, de orde deed handhaven.

Dat men één liberaal blad noeme, één liberaal leider, die toen het gouvernement heeft afgekeurd, en wij geven ons verloren.

Summa summarum, gisteren is te Brussel meer dan ooit Anseele's profecij, tot de liberalen gericht, vervuld gij zult de roode vlag volgen — of NIETS zijn !

***

De groote betooging is afgeloopen zonder ongevallen en dank aan de maatregelen van den heer minister de Brocqueville, zijn de betoogerstreinen in de beste orde naar Brussel gestoomd en ervan teruggekeerd.

Het weer was zeer gunstig, daar het zeer verkoeld was en bewolkt.

De betoogers hebben dus over inrichting nog over weder te klagen.

De geuzengazetten schatten het getal deelnemers op 200 tot 250 duizend.

Anderen hebben de deelnemers geteld. Elke rij op 8 man geschat (en tusschen die mannen bevonden zich ettelijke vrouwen en kinderen), er gingen 30 van die rijen per minuut voorbij. Nu, de defilé heeft juist 4 uren en 12 minuten geduurd, helgeen een totaal geeft van 60,000 betoogers.

De Brabanders hebben gedurende 1 uur 6 minuten gedefileerd, een effectief van 20,000 man ; de provincie Antwerpen was voorbij in 27 minuten.

Oost-Vlaanderen, dank aan het sterk contingent Gentsche socialisten, vroeg 56 minuten om voorbij te gaan.

De manifestanten van West-Vlaanderen stapten voorbij in 11 minuten, gevolgd van de zoogezegde christen demoeraten, die in 2 minuten defileerden, waarna de talrijkste groep kwam, die van Henegouwen, de defilé duurde 76 minuten.

De provincie Luik ging voorbij op 22 minuten ; de provinciën Namen, Luxemburg op slechts 12 minuten.

Indien men dus aanneemt dat er 50 tot 60 duizend in den stoet waren zal men heel dicht bij de waarheid zijn.

Dat is voorzeker een schoon getal, maar na al de propaganda, na al de oproepen en al de aanmoedigingen en dwangmiddelen, die in 't werk gesteld werden om het getal deelnemers te vermeerderen, mag men zeggen dat het voor de inrichters eene teleurstelling is.

Sedert 3 maanden was de betooging besloten en de uitslag is dat men in dat tijdperk niet meer mannen te Brussel samenbrengt, dan de katholieken in 1884 deden in 14 dagen tijds !

***

En wat blijft nu nog de beteekenis der betooging ?

Wel, dat het land op verre na het katholiek ministerie niet zoo beu is als de geuzenkopstukken het wel meenden.

Zij hadden gerekend op 300,000 man — zij hebben één vierde, — dus drie vierden, op welke zij gerekend hadden, hebben hun door hunne onthouding gezegd :

— Het land is de katholieken niet zoo beu als gij het meent !

't Is heelgene de kopstukken in zichzelven ook wel zeggen, maar luidop spreken ze anders en roepen ze triomf.

Na 15 Oogst blijft de toestand gelijk voor 15 Oogst — de geuzen zijn tegen de katholieken en omgekeerd — wie de meerderheid heeft in het land, dat zullen ons de kiezingen leeren van Mei 1912 !

En dan zullen de geuzen aardig staan kijken !

Waarom ze naar Brussel gingen.

Het *Laatste Nieuws*, het meest verspreide en een der meest gezaghebbende liberale bladen van 't land, tracht de liberale en socialistische betoogers op te hemelen en te verheiligen, omdat die toch zoo — buiten hunne verwachting — vredelievend en zonder vechten gemanifesteerd hebben. Men zou haast gaan gelooven dat ze apostels zijn van den vrede.

Tien lijnen verder echter is het reeds niet bij machte zijne vrijheids- (?) en broederlijkheidsgezindheid en zijne dweepzuchtige godsdienst-haat in te houden. Na opgemerkt te hebben dat de Brusselsche kerken 's namiddags gesloten waren gebleven, niet alleen omdat de geestelijkheid vreesde dat het heiligdom onteerd en den Christus beleedigd zou worden. « Maar, » zoo voegt het erbij, de waarheid is dat » GEEN ENKEL pastoor of kapelaan zich » gisternamiddag durfde op straat wagen, » OVERTUIGD dat hij levend zou OPGEFEU- » ZELD zijn geworden »

Hiermit kunnen wij dus wel besluiten :

1° Dat, naar de *overtuiging* van 't opstellerke van 't « Laatste Nieuws » vele liberalen en socialisten toch niet zoozeer te Brussel waren om het Algemeen Stemrecht alswel om hunnen godsdienstHaat te kunnen uitgalmen, ja, desnoods de eerlijkste burgers (die echter de misdaad begaan hebben een zwart kleed aan te trekken) te overvallen en *op te peuzelen*, zoo maar op hun duizend gemakken, in 't volle bewustzijn *dat ze toch de apostelen der vrijheid van geweten en gedacht zijn !!!*

En 2° kunnen wij daar nog uit opmerken dat, wijl de katholieken niet het minst de betoogers zijn lustig gevallen, zij het dus wel zijn en zij alléén die de vrijheid van gedacht eerbiedigen niet de liberale en socialistische heethoofden, die hunne lieve schoone vrijheid, welke zij toch zoo zeer aanbeden hebben in 1884, tegen de katholieke betoogers te Brussel, met ze met *broederlijkheid* en *vaderlandsliefde* verraderlijk te wonden en tegen den grond te slaan.

De katholieken hebben hunne vrijheid geëerbiedigd, en zij, de slechtigaards van liberalen en socialisten, zij hebben op den grrrooten 15 Oogst, naar het vechten, en nog meer, naar een priesterhoofd gehunkerd.

Arme werklieden, mochtet gij toch beseffen dat zij u misleiden, de trawanten van Satan, alvorens ze u ontrukt zullen hebben aan de rust en 't geluk van 't Kruis' de vrede onder onze vorsten Albert en Elisabeth en den goeden vooruitgang onder 't koninkrijk en de christene eendracht.

***

De dagbladen van Brussel deelen ons belangrijke bijzonderheden mede over de roodblauwe manifestatie van verleden dinsdag.

Zij lezen wij onder andere dat het de socialisten met hunne roode vlaggen waren die de meerderheid uitmaakten, zoodat de liberalen met hunne blauwe vodden een droevig figuur maakten, en de voorzegging van Anseele hier klaar en duidelijk bevestigd werd : « *Gij zult de roode vlag volgen, of gij zijt niets meer !* »

Wat ook nog deze betooging kenmerkte, was haar anti-godsdienstig karakter. Een overgroot getal spotprenten, priesters en kloosterzusters verbeeldende, werden in den stoet gedragen. Aan de kerken en kloosters werd gelloten en gebruld als wilde dieren, lerwijl onophoudelijk het oud versleten *A bas la calotte !* en vooral *Weg met de klooster!* werd uitgebraakt. Eenige liberale vereenigingen zongen op spottende wijze het *Ave Maria*. Schandalig, ja oprecht walgelijk was het gedrag van het overgroot gedeelte der groepen, dat zelfs door vele verstandige liberalen werd afgekeurd en gelaakt.

BUITENLAND.

Duitsokland

TWAALF PERSONEN VERDRONKEN — Te Rodenkirschen, bij Keulen, vonden twaalf personen den dood in den Rijn. De overheden hadden verboden in den stroom te baden, doch eene overgroote menigte, die van Keulen gekomen was, sloeg dat verbod in den wind en twaalf menschen zijn verdronken voor de oogen van 40,000 machteloze toeschouwers.

— BELG GEDOOD — Bij een gevecht te Metz is zekere Célestin de Schuyter, bediende in de mijnen van Maizières, dood gestoken. De moordenaar wordt opgezocht.

Frankrijk

EEN MENSCHENLEVEN OP EEN BILJARD VERSPEELD — Zekere Raoul Debreuil, 33 jaar, kuischer, wonende rue Petit, te Parijs, werd aldaar door twee geweldige messteken gedood.

Uit het ingesteld onderzoek blijkt, dat de man zich naar een bal der passage Deschamps begeven had en er twist kreeg met een paar kerels. Deze besloten om het leven van Debreuil op den biljard te verspelen. Hij, die ver oor, stak Debreuil zoo geweldig, dat hij kort nadien overleed.

De moordenaars worden ieverig opgezocht.

— DRAMATISCHE VERDRINKINGEN — Vier Parijzenaars, de heer Louis Oakes, juweelhandelaar, 29 jaar oud, zijne jonge vrouw, geboren Léa Standisch, de broeder dezer, Fernand Standisch, bediende in een confectiehuis, en hunne 70-jarige grootmoeder, waren gisteren te Livry-sur-Seine.

Oakes, zijne vrouw en Standish namen een bad in een soort vijver. Plots slaakte Oakes een gil en verdween in de diepte. Zijne vrouw sprong hem achterna, evenals zijn schoonbroeder.

De drie jongelieden verdronken onder de oogen der grootmoeder.

Te Ouville (Meurthe-et-Moselle), namen verscheidene jongelieden een bad in de Rupt-de-Mad. De 18-jarige Camille Chavigny werd plots ongesteld en verdween in de diepte. Een zijner buren, de heer Masson, 42 jaar oud, sprong hem achterna. Ook hij kwam niet meer boven. De 18-jarige Adrien Masson en een zijner makkers, Lucien Cocher, trachtten beiden te redden, maar verdronken insgelijks.

Engeland

ERGE WERKSTAKERSONLUSTEN TE LIVERPOOL. — *1 doode, 230 gekwetsten en 90 aanhoudingen.* — Zeer erge onlusten hadden plaats te Liverpool. Na eene meeting, bijgewoond door 100.000 stakers, zocht de policie de menigte uiteen te drijven, maar deze bood geweldigen tegenstand. De gevechten tusschen stakers en policie zullen onder de wildste tellen.

Policie-agenten, aangevallen met steenen, flesschen en andere werptuigen, moesten zich al vechtend een weg door de menigte banen.

De square lag vol gekwetsten.

De stakers boden weerstand gedurende een uur ; de policie was machteloos om de square te doen ontruimen. De stakers hebben de statie ingenomen en de deuren verbrijzeld.

Het volk wierp met steenen naar ambulancies en rijtuigen, die de gekwetste policieagenten aanbrachten. Een policieofficier had een been gebroken ; een agent de kinnebak verbrijzeld en zijn toestand is hopeloos.

Er zijn 230 gekwetsten, waaronder vele agenten. Een policie-agent werd gedood.

Tijdens den nacht werden een groot getal vitrienen verbrijzeld en magazijnen zijn geplunderd geworden.

Te Glasgow hadden insgelijks opstootjes plaats. Verscheidene policiemannen en trambedienden werden gekwetst.

Een groot getal personen werden aangehouden.

Te Londen verbetert de toestand geenszins. Verscheidene duizenden werklieden hebben maandag weer het werk gestaakt.

De toestand wordt hachelijk. — Een tweede manifestant, door een geweerschot gekwetst, is overleden.

De heer Buxton noodigt de bestuurders der

DE
blauwe Lagune

7de vervolg

Zij had trouwens niet lang tijd om er over te peinzen want Dick kwam naar haar toegeloopen met eene levende krab, die hij had opgeraapt, en hij riep dat hij haar door het beest zou laten buiten.

— Weg ! Weg ! gilde Emmeline, met in doodsangst uitgestoken handjes. Meneer Button ! Meneer Button ! Meneer Button !

— Wilt ge 't wel laten, gij kleine duivel ! brulde Pat, die bezig was het laatste stuk van de lading aan wal te dragen. Laat haar met vrede, of ik geef u met mijn riem op uw broek !

— Wat is een duivel, Paddy ? vroeg Dick, in 't minst niet uit het veld geslagen. Paddy, wat is een duivel ?

— Gij zijt er een. En zaait mij nu niet aan mijn hoofd, want ik ben moe tot in het merg van mijn knoken.

Hij liet zich neervallen in de schaduw van een palmboom, stopte zijn pijp, sloeg vuur in zijn fondeldoos en begon te rooken. Emmeline zette zich naast hem, en Dick volgde het voorbeeld. Zoo zaten zij naast elkaar op het zand.

Paddy trok nu zijn frak uit en maakte zich een kussen er van tegen den boomstam. Hij voelde zich lekker. Hij had het Paradijs gevonden van de vermoeiden en de lastards. Met zijne ervaring van de Zuidzee wist hij dat hier voedsel voor een gansch regiment stecht : voor het nemen en eten lag, en water ook. Midden door het strand ging eene gleuf, die in den regentijd tot bedding zou dienen aan eene bruisende beek. Het water was nu niet vol genoeg om heel totaan de lagune te stroomen ; maar hoogerop in het woud moest de bron wezen ; en Paddy Button zou die wel vinden. Voorloopig was er nog water genoeg na het tonneetje, en bovendien hingen overal de groene kokosnoten voor 't grijpen.

Emmeline zat een poosiang Paddy te bestudeeren, terwijl hij daar zoo zoekte en zijn botten rusten liet ; en toen kwam er in haar eene groote gedachte. Zij haalde haar pakje uit den doek, waarin het gewikkeld had gezeten, en ontblootte voor het zonlicht de geheimzinnige doos.

— O jeminee, ja, de doos ook nog ! riep Paddy. Ik dacht wel dat ge die niet zoudt hebben vergeten, snoes !

— Ik heb aan mevrouw James moeten beloven, zegde Emmeline, dat ik de doos niet zou openen voor ik aan wal was, omdat er anders licht iets uit zoek zou raken.

— Wel, ge zijt nu aan wal, zegde Dick. Maak open dus !

— Ja ja, zegde Emmeline.

Zij peuterde zorgvuldig het koordje los, zonder daarbij gebruik te willen maken van Paddy's mes. Vervolgens kwam er uit 't bruine papier een gewone kartonnen doos. Emmeline opende het deksel een vinger breed en gluurde er in en sloot ze weer.

— Maak open ! riep Dick, trillend van nieuwsgierigheid.

— Wat zit er in, mijn hoentje ? vroeg de oude zeeman, met veel minder nieuwsgierig dan Dick.

— Speelgoed, antwoordde Emmeline. Toen eindelijk nam zij het deksel er af en vertoonde een miniatuur porseleinen theeservieje, in houtwol gepakt. Er waren een trekpotje, een suikerpotje en een melkkanneke, zes kopjes en schotelijes, en zes mikroskopische bordjes, met een geschilderd vioolje er op.

— Bij mijn ziel, een theeservieje ! riep Paddy opgetogen. Kijk, kijk, wat een aardige dingetjes ! Als ge nu de thee en de suiker maar hadt, mijn lammetje !

— Pat ! zegde Dick met een neus optrekken — ik had gedacht dat er soldaatjes in waren.

— En wat zou ik met soldaatjes doen ? antwoordde Emmeline, innig tevreden.

Zij vouwde nog een stukje papier open en haalde daaruit de suikertang en zes lepeltjes. Vervolgens rangschikte zij de gansche verzameling op het zand.

— Wel wel — nee maar — dat noem ik nu toch geestig ! riep Paddy Button. En wanneer zult ge me nu eens op thee bij u inviteeren ?

— Later, antwoordde Emmeline heel deftig, en zij pakte alles voorzichtig weer in.

De heer Button genoot zijn pijpje, klopte de asch er uit en stak het in den zak.

— Ik zal zien dat ik zoo iets van een tent in mekaar knutsel, tegen den nachtdauw, zegde hij, opstaande. Maar eerst ga ik eens daar tusschen de boomen kijken of ik water vinden kan. Laat uw doosje maar bij de andere dingen staan, Emmeline. Dieven zijn hier niet.

Emmeline legde hare doos op den rommel, die in de schaduw van de kokosboomen lag, nam Paddy's hand, en zoo gingen ze met hun drieën op expeditie.

Zij traden al- in een pijnwoud. Zoo symmetrisch stonden de groote boomen, alsof zij door menschenhanden waren geplant. Daar boven was een gewelf van heerlijk groen, dat zonnevonkjes doortindelden.

— Meneer Button, prevelde Emmeline — kunnen we hier niet verdwalen ? — Zij dacht aan de geschiedenis van Klein-duimpje.

— Verdwalen ? Wel neen, mijn hoentje ! Wij gaan hier bergop, — en als we terug willen, dan gaan we eenvoudig weer naar beneden... Pas op voor de stoten !

Eene groene kokosnoot kwam namelijk hoog uit een boom gevallen en hopte als een bal over den grond. Paddy raapte ze op.

— 't Is een groene, met melk er in, zegde hij. Daar zullen we straks van smullen.

— Maar dat is geene kokosnoot, zegde Dick. Kokosnooten zijn bruin. Ik heb eens vijf cent gehad, en daarvoor heb ik er toen een gekocht, en die heb ik uitgeschrapt en opgegeten.

— Ja, het Emmeline er op volgen. En doktor Sims kwam toen en maakte Dick ziek. En hij zegde dat hij niet begreep waar Dick het alles gehad had.

— Komt mee, zegde Button, en praat niet zooveel — of we krijgen de Cluricaunus achter ons.

— Wat zijn Cluricaunus ? vroeg Dick.

— Eerdmannekens, niet grooter dan, uw duim, die de schoentjes maken voor de Brave Lieden.

— Wie zijn dat ?

— Sst ! Daar spreken we nu niet van... Kijk uit uw oogen, Emmeline — anders slaan de takken u in het gezicht.

Zij hadden nu het palmbosche verlaten en traden in dichter gewas. Hier heerschte eene niepere schemering, want 't loover van allerlei geboomte vlocht zich tot een dak. De artoe met zijnen fijn geteekenden stam, de groote broodboom, zwaar als een beuk en lommerrijk als een grot, de aoa en de onvermijdelijke kokospalm groeiden hier bijeen als broeders. Breede festoenen van wilde wingerd slingerden zich van tak tot tak, en allerlei soorten van wonderlijke bloemen, vlinder vormige orchideeën en karmozijnrode kibisaus luisterden de groene donkerheid op.

Eensklaps bleef Button staan.

— Sst ! zegde hij...

Door de stilte — eene stille vervuld van het gegons der insecten en van het verwijderde dreunen der branding — kwam een tikkend druppelend geluid : het geluid van water. Button luisterde om de richting vast te stellen, en toen liep hij er op af.

Wilra stonden zij in eene kleine, met gras begroeide holte. Van een klein rotsterras, over geslepte zoo zwart en zoo glad als ebbenhout, dartelde een kleine waterval, niet breeder dan eene hand. Varens groeiden er om heen, en van een boom er boven daalde een groote slinger wilde convulvulusbloemen over het koel sprankelend water.

De kinderen schreeuwden 't uit van opgetogenheid over dit liefelijke tafereel, en Emmeline liep toe en plaste met haar handen in het kristalklare nat. Juist bij den kleine waterval stond een groote bananenstruik, beladen met vruchten en met geweldige bladeren, zes voet lang en meer, en zoo breed als een eettafel. Men zag de gouden glinstering der bananen door het gebladerte heen.

In een ommezien had Button zijne schoenen uit en klom hij den boom in, volmaakt als een kat, want de gladde stam gaf hoegenaamd geen vat aan zijne voeten.

— Hoera ! riep Dick vol bewondering. Kijk Paddy !

Emmeline keek, maar zag niets dan de zwaaiende bladeren.

— Maak u weg ! schreeuwde Paddy, en in het volgende oogenblik kwam er een geweldig groote tros bananen naar omlaag. Dick schaterde van plezier. Maar Emmeline stond stil en gaf geen geluid. Want zij had iets ontdekt.

VII

— Meneer Button, zegde Emmeline, nadat Paddy weer uit den bananenstruik was neergedaald — daar ligt iets — en zij wees naar iets groen bemoste, dat tusschen de stammen van twee boomen lag — iets dat minder scherpe oogen dan die van een kind wel voor een steenblok zouden hebben aangezien.

— Zoowaar, ja ! Dat lijkt wel een oude ton, zegde Button, zich het zweet van het voorhoofd wisschend en naar het ding starend. Zeker van een schip, dat hier wa er innam en het heeft vergeten. Het is goed om op te gaan zitten terwijl wij eten.

Hij ging er op zitten en deelde de bananen uit aan de kinderen, die plaats namen op het gras.

Het vaatje zag er zoo verwaarloosd en armzalig uit, dat Button het zonder eenig nadenken voor leeg hield. Evenwel, ledig of vol, het diende goed om er op te zitten, want het was wel voor een vierde in de weke aarde verzonken en stond dus vast.

— Als er hier vroeger schepen zijn geweest dan zullen er ook nog wel eens komen, merkte hij op, eene banaan verorberend.

— Zou vaders schip ook hierheen komen ? vroeg Dick.

— Wel zeker wel, antwoordde Paddy, zijne pijp uithalend. Gaat beiden nu maar wat blommetjes plukken en laat mij met rust mijn pijpje rooken, dan gaan we straks samen naar den top van den heuvel en kijken uit.

— Kom mee, Em ! riep Dick, en de kinderen verdwenen tusschen de boomen, om te plukken wat zij grijpen konden.

Toen Paddy zijn pijpje had uitgerookt, riep hij, halo ! een paar stemmetjes antwoordden uit het woud, en de kinderen kwamen aangeloopen — Emmeline lachend en met een groote bos bloemen in de hand.

— Dick zonder bloemen, maar aandragende iets dat geleek op een grooten groenen steen.

— Kijk eens wat een gekkig ding ik daar gevonden heb ! riep hij. Er zijn gaten in.

— Laat los ! Gooi weg ! schreeuwde Paddy, van het vaatje opspringend alsof eene adder hem gestoken had.

Waar hebt ge dat gevonden ? Waarom hebt ge dat opgeraapt ? Geef hier !

Hij nam vies het ding tusschen twee vingers. Het was een met mos begroeide doodskop, met eene groote scheur in het schedeldak, alsof het met een bijl gespleten was. Hij slingerde het zoo ver als hij kon tusschen de boomen.

— Wat was dat voor een ding Paddy vroeg Dick, half verbaasd en half verschrikt door des ouden mans driftigheid.

— Niks voor uw gading, bromde Paddy.

— Er waren er nog twee andere, en ik wou ze gaan halen.

— Gij laat ze liggen hoor !... Och, jeminee, er moeten hier leelijke dingen zijn gebeurd in lang vervlogen dagen ! En wat hebt ge daar, Emmeline ? Bloemen ? Dat is beter, mijn hoentje.

Emmeline liet hem haren ruiker bewonderen. Hij nam eene purperroode bloem er uit en stak die in zijn knopsgat. Vervolgens liep hij, al mompelend, vooruit den heuvel op.

Hoe hooger zij kwamen, des te dichter werden de loofboomen en des te schaarscher de kokospalmen. De kokospalm houdt van de zee ; en de weinige die hier nog stonden, bogen zich naar den kant der lagune, als hunkerend naar het water.

Zij kwamen voorbij een bamboe-veld, waar stengels van 20 voet hoog stonden te ritselen als biezen. Verder voerde eene kale helling, van boomen en struikgewas vrij, een honderd voet steil opwaarts, tot waar eene groote rots het hoogste punt vormde van het eiland. Deze rots was twintig voet hoog, en gemakkelijk te beklimmen. De top ervan was bijna plat en zoo groot als eene eettafel. Van deze plaats had men een volledig uitzicht over het eiland en de zee.

(t Vervolgt.)